

اعتصاب ۱۰ میلیونی ۲۰۰۲ برای لغو  
قانون کار در انتخابات اخیر بازتاب یافت

## حضور و پیروزی چپ در انتخابات اخیر ایتالیا

انتخابات ایتالیا به سود ائتلاف چپ تمام شده است. تمام چانه زدن های برلوسکونی، رئیس جمهور شکست خورده در این انتخابات و پیشنهادهای جدیدی که برای تشکیل یک دولت ائتلافی داده، برای حفظ ریشه های خود در حاکمیت است.

روزنامه حزب **رفونداسیون کمونیست** ایتالیا اعلام کرد که این حزب در انتخابات اخیر بیشترین پیشرفت را در کسب کرسی های پارلمانی داشته است. بطوری که تعداد نمایندگان آن در پارلمان **دو برابر** شده است. به گفته "جینارو میگلوره" مسئول دفتر بین المللی چپ اروپایی رفونداسیون کمونیست "این يك پیروزی برای چپ الترناتیو است". از سوی دیگر "یاکوپو ونیه" يك مسئول "حزب کمونیست های ایتالیا" - که اعضای آن رفونداسیون کمونیست را در سال ۱۹۸۸ و در مخالفت با خروج این رفونداسیون از دولت ائتلافی پرودی ترک کرده و حزب مستقلی را تشکیل داده اند- ائتلاف بدست آمده بر علیه برلوسکونی را تاییدی بر سیاست این حزب در ایجاد وسیع ترین جبهه دانست. به گفته وی ایتالیا توانست حملات برلوسکونی برضد نظام دمکراتیک را دفع کند و این خود يك پیروزی است.

مسئله اکنون برای چپ رادیکال ایتالیا تدوین يك استراتژی است، بویژه از آن رو که میانه رو های چپ با همه تاکید بر میانه رویشان نشان دادند که نتوانستند بخشی از آرای طرفداران برلوسکونی را بدست آورند. در سال های اخیر ایتالیا شاهد جنبش های اجتماعی نیرومندی بوده که این کشور را تکان داده اند، از جمله تظاهرات عظیم مارس ۲۰۰۳ برضد شرکت ایتالیا در جنگ عراق یا اعتصاب **ده میلیونی** مارس ۲۰۰۲ برای لغو تغییر قانون کار. همه اینها به نوبه خود در پیروزی اخیر موثر بوده و بر ضرورت يك سیاست تازه تاکید می کند. در حال حاضر جناح های مختلف کمونیست ایتالیا در حال مذاکره برای تدوین يك برنامه مشترک هستند که از جمله آن خروج نیروهای ایتالیایی از عراق و تدوین اقدامات اجتماعی برضد بیکاری و خطر اخراج است. در این شرایط و با توجه به اختلاف کمی که چپ و راست در پارلمان ایتالیا دارند چپ میانه از يك سو وابسته و زیر فشار کمونیست هاست تا بتواند يك دولت ائتلافی تشکیل دهد و از سوی دیگر به آنها فشار می آورد که همه اقدامات دولت آتی را تایید کنند. در همین چارچوب فرانچسکو روتلی رهبر یکی از احزاب مرکز خواهان تشکیل يك حزب بزرگ از همه نیروهای چپ میانه شده است تا چپ های رادیکال را منزوی کند.

از نظر رهبران کمونیست ایتالیا سرنوشت و راه حل نهایی در دست مردم و جنبش های اجتماعی است. به همین دلیل برخی از آنان معتقدند که باید شعار یکی از رهبران سندیکایی مهم ایتالیا را برگزید که "هیچ دولتی طرفدار مبارزات مردمی نیست." آنان تجربه شهر ناپل را یادآوری می کنند که در آن رفونداسیون کمونیست همزمان با حضور در مدیریت محلی در کنار جنبش های اجتماعی برای کنترل اجتماعی بر آب که چپ مرکز خصوصی سازی کرده بود مبارزه می کرد و پیروز شد. بعبارت دیگر از این شعار که "هیچ دولتی طرفدار مبارزه مردم نیست" این نتیجه را می گیرند که جنبش های کارگری و اجتماعی صرفنظر از این که چپ ها یا کمونیست ها در دولت باشند یا نباشند، نباید منتظر دولت بمانند و باید به کار خود یعنی سازماندهی مقاومت و مبارزه مشغول باشند. در هر حال پیروزی چپ ایتالیا اکنون يك تجدید سازمان چپ رادیکال آن کشور را نیز ضروری کرده است. رفونداسیون کمونیست،

حزب کمونیست‌های ایتالیا و برخی رهبران سندیکایی از هم اکنون برای تشکیل يك اتحاد بزرگ چپ برنامه ریزی می کنند.

کتابخانه  
کتابخانه